

PROLOGAS

Spalio 12

Džina Kein išsitiesė ant sėdynės prie lango. Jos noras išsipildė. Stiuardėsės „Jumbo Jet“ duris jau uždarė ir ruošėsi pakilti. Trys vietos šalia buvo tuščios, vadinasi, ištisas šešiolika valandų, lėktuvui skrendant iš Honkongo į Kenedžio oro uostą Niujorke, greta Džinos niekas nesėdės.

Ir dar pasisekė: sėdintis tolėliau keleivis vos užsisegęs diržą išgėrė dvi „Ambien“ tabletes ir užsimerkė. Ko gero, miegos ištisas aštuonias valandas. Puikumėlis. Ji galės ramiai pagalvoti niekieno netrukdoma.

Tėvai, ištisus metus ruošėsi kelionei, vieną dieną netverdami džiaugsmu jai paskambino ir pasakė, kad „privalo važiuoti“, nes jau sumokėjo avansą. Mama vis kartojo: „Norim pakeliaut, kol dar visai nesusenom.“

Keista, kad abudu užsiminė apie senatvę. Toli gražu nebuvo namisėdos, nuolat kur nors vaikščiodavo, leisdavosi į pėsčiųjų žygius, važinėdavo dviračiais. Bet mamai per kasmetinę sveikatos apžiūrą jos gydytojas aptiko „nukrypimų“. Visi buvo priblokšti – neoperuotinas auglys. Tępraėjus vos keturiems mėnesiams, mama, visad buvusi tiesiog pavydėtinos sveikatos, mirė.

Po laidotuvių tėvas pasakė liksiąs namie. „Atšauksiu tą kelionę. Neišversiu matydamas kitas poras iš žygeivių klubo, keliaujančias kartu.“ Nieko nelaukdama Džina apsisprendė. „Tėti, tu keliausi, bet ne vienas. O su manimi.“ Dešimt dienų jie žygiavo

Nepalo kalnais, nakvodavo mažuose kaimeliuose, o kelionei pasibaigus jis išskrido į Honkongą, tada tiesioginiu lėktuvu grįžo į Majamį.

Tąsyk taip paprasta buvo nuspręsti, ką daryti. Tėvas išties labai džiaugėsi ta kelione, kaip ir ji. Nė akimirkos nesuabejojo, kad buvo verta.

Bet kur tas jos gebėjimas apsispręsti bendraujant su Tedu? Jis toks šaunus ir geras. Jiems abiem po trisdešimt dvejus metus. Jis tvirtai žino, kad nugyventi savo gyvenimą nori tik su ja. Nors nusiminė, kad šitiek laiko teks būti atskirai, vis tiek ją įkalbinėjo keliauti kartu su tėvu. Šeima turi būti svarbiausias dalykas, ne kartą sakė Tedas, todėl Džinai įvairiomis progomis tekdavo važiuoti pas mažumėlę kuoktelėjusius jo giminaičius.

Ištisus mėnesius ji svarstė, dvejojo ir vis dėlto nesugalvojo, ką atsakyti Tedui. Tiek laukęs pagaliau jis turi teisę žinoti, ar juodu pasuks bendru keliu. Kiekgi ji kartos kaip užsukta „man reikia dar šiek tiek laiko“?

Kaip ir visada tie svarstymai baigėsi aklaviete. Norėdama bent kiek prasiblaškyti Džina įsijungė „iPad“, įrašė elektroninio pašto slaptažodį. Ekranėlį bematant užliejo neskaityti laišakai – iš viso devyniasdešimt keturi. Ji bakstelėjo pirštu, kad tvarkingai surikiuotų laiškus pagal siuntėjo vardą. Keista, iš C. Rajen jokio atsakymo. Kiek nusivylusi atsidarė naują laišką, pasirinko C. Rajen adresą ir ėmė rašyti:

Sveiki, tikiuosi, gavot mano laišką, kurį išsiunčiau prieš dešimt dienų. Nekantrauju išgirsti apie jūsų minėtą siaubingą patyrimą. Kai tik galėsite, labai prašau man atrašyti. Linkėjimai. Džina

Prieš spausdama „siųsti“, po savo vardu dar prirašė telefono numerį.

Paskui atsivertė vienintelį laišką iš Tedo. Žinoma, jis jau bus numatęs susitikt pavakarieniauti. Ir pasikalbėti. Kai perskaitė jo laišką, kiek palengvėjo, bet kartu apėmė nusivylimas.

*Labas, Džina,
skaičiavau, kiek dar liko dienų, kol tave pamatysiu.
Kad ir kaip gaila, teks ir toliau skaičiuoti. Bankas mane
pristatė dirbti prie specialaus projekto, tad šįvakar turiu
išvažiuoti. Los Andžele greičiausiai teks prabūti savaitę,
gal net ilgiau. Negaliu tau ir apsaityti, kaip apmaudu. Kai
tik grįšiu, iškart apsireikšiu. Paskambinsiu rytoj.*

Labai tave myliu.

Tedas

Stiuardesė per garsiakalbį pranešė, kad lėktuvas tuoj pakils, ir paprašė keleivių išjungti elektroninius prietaisus. Džina išjungė „iPad“, nusižiovavo, priglaudė prie sienos pagalvėlę ir atlošė galvą.

Po truputį ėmė snūduriuoti, nors mintyse vis dar neramiai plaukstėsi prieš dešimtį dienų gauto laiško, dėl kurio jos gyvybei iškilis pavojus, eilutės.

PIRMA DALIS

1

Butą Aštuoniasdešimt antrosios ir Vest Endo aveniu sankirtoje Džina buvo gavusi iš tėvų, kurie išėję į pensiją išsikraustė gyventi į Floridą. Butas buvo erdvus, dviejų miegamųjų, su gana didele virtuve, tad beveik visi draugai, susigrūdę mažuose vieno miegamojo butukuose arba studijose, šiek tiek jai pavydėjo.

Sumetusi miegamajame lagaminus, ji pasižiūrėjo į laikrodį. Niujorke pusė dvyliktos nakties; Kalifornijoje dar tik pusė devintos. Ką gi, puikus metas skambinti Tedui.

Jis atsakė vos po pirmo signalo.

– Sveika, keliauninke. – Išgirdus sodrų meilų balsą Džinos širdį užliejo šilta banga. – Kad žinotum, kaip tavęs pasiilgau.

– Ir aš tavęs pasiilgau.

– Po šimts, kaip apmaudu, kad tau grįžus turiu savaitę lindėti Los Andžele.

Juodu pasikalbėjo tik kelias minutes, nes Tedo laukė darbai.

– Jei ką tik grįžai namo, tikriausiai miršti iš nuovargio. O man dar gyvas galas susitikimų. Kai būsiu kiek laisvesnis, paskambinsiu.

– Sutarta, – linktelėjo ji.

– Myliu tave.

– Ir aš tave myliu.

Tik baigusi kalbėti Džina suvokė, kad netikėta Tedo kelionė į Kaliforniją radosi pačiu laiku. Žinoma, ji pasiilgo ir nori su juo

pasimatyti. Kita vertus, galės lengviau atsipūsti, nes neteks šnekėti apie tai, kam dar nepasiruošusi.

Pusę šeštos ryto išeidama iš dušo Džina maloniai nustebo, kad kuo puikiau jaučiasi. Lėktuve išmiegojo beveik aštuonias valandas ir dar keturias parvažiavusi namo. Nė mažiausio bioritmo sutrikimo, kokį po ilgos kelionės lėktuvu iš vakarų į rytus paprastai patiria dauguma žmonių. Ji nekantravo kuo greičiau grįžti prie darbo.

Kai prieš dešimt metų Bostono koledže baigė žurnalistikos magistrantūrą, gavo pasiūlymą padirbėti sekretore Long Ailando priemiesčio laikraštyje. Sumažinus laikraščio biudžetą, daugeliui net seniai dirbusių žurnalistų teko palikti darbą. Tuomet ji rašė apsakymus. Kartą keli jos parašyti straipsniai apie verslą ir finansus patraukė „Your money“ laikraščio redaktoriaus dėmesį, jis pasiūlė jai vietą. Nieko nelaukdama Džina su džiaugsmu atsidavė naujam darbui ir patenkinta ten išdirbo septynerius metus. Bet silpstantis domėjimasis spauda ir mažėjančios pajamos iš reklamos paveikė rinką. Kai laikraštis „Your money“ užsidarė, ji tapo laisvai samdoma žurnaliste.

Iš dalies džiaugėsi laisve rašyti apie tai, kas jai pačiai įdomu, kita vertus, norėjosi nuolatinio uždarbio ir sveikatos draudimo, kuriuos gauna kiekvienas bet kurios įmonės darbuotojas. Niekas Džinai nenurodinėjo, apie ką ir kaip rašyti, bet vis dėlto jos straipsnius kas nors turėjo pirkti.

Kartą nuvažiavusi pas tėvus į Floridą ji išgirdo pasibaisėtiną istoriją: tėvų draugai papasakojo apie aštuoniolikmetį anūką, koledžo studentą. Bendramoksliai, priklausantys „Graikiškojo gyvenimo“ bendrijai, karšta geležimi išdegino vaikinukui ant šlaunies graikiškas raides. Į tėvų skundus koledžo administracija neatsiliepė, ir tik tada, kai tėvai kreipėsi į stambiausius rėmėjus, alumnai pagrasino: jei nebus imtasi griežtų priemonių, jie nebeskirsią pinigų.

Džina apie tai papasakojo „Empire review“ redaktoriui, šis susidomėjo. Skyrė didelį avansą, negailėjo pinigų kelionės ir kitoms išlaidoms. Išspausdinus straipsnį, visoje šalyje kilo didžiulis sujudimas. Apie tai buvo kalbama vakarinėse naujienų laidoje, netgi buvo rodomas siužetas laidoje „60 minučių“.

Plačiai nuskambėjus įvykiui koledžo bendruomenėje, Džina pagarsėjo kaip tiriamųjų straipsnių žurnalistė. Ją kaipmat užliejo laišakai: ir visokio plauko skundikų, ir tų, kurie skelbėsi turintys žinių apie didžiausius skandalus. Keletą tokių ji ėmėsi tirti, viską išsiaiškino, išspausdino straipsnius. Vis dėlto buvo nelengva – reikėjo atsijoti tikrus informatorius nuo puspročių, nuo darbuotojų, griežiančių dantį ant savo darbdavių, nuo sąmokslo teorijų kūrėjų.

Džina žvilgtelėjo į laikrodį. Rytoj turi susitikti su vyriausiuoju žurnalo redaktoriumi. Paprastai Čarlzas Meinardas pradeda pokalbį taip: „Nagi, Džina, apie ką toliau rašysim?“ Jai lieka vos daugiau nei para temai pasirinkti.

Išsitraukusi iš spintos džinsus ir šiltą megztinį aukštu kaklu, Džina greitai apsirengė. Šiek tiek pasidažiusi nužvelgė save veidrodyje nuo galvos iki kojų. Visai kaip mama jaunystės nuotraukose, kitados Mičigano absolventų susitikimo karalienė. Plačiai įsodintos rusvai žalios akys, klasikinių bruožų veidas, kaštoniniai pečius siekiantys plaukai; pažiūrėti aukštesnė nei metro septyniasdešimties.

Patenkinta savo išvaizda įdėjo į skrudintuvą šaldytą riestainį ir išsivirė puodelį kavos. Tada nusinešė jį kartu su lėkšte į svetainę ir pasidėjo ant staliuko prie lango. Prieš akis atsivėrė toli horizonte tekanti ryto saulė. Tokiu paros metu ji skaudžiai prisimindavo mamos mirtį ir suvokdavo, kaip greitai bėga laikas.

Sėdėdama prie stalo, mėgstamiausioje savo vietoje, įsijungė kompiuterį ir žiūrėjo, kaip ekraną užlieja neperskaitytų laiškų lavina.

Visų pirma peržvelgė naujausius, gautus po to, kai tikrino paštą lėktuve. Nieko verto dėmesio. Ir kas apmaudžiausia – C. Rajen ir vėl ničnieko neparašė.

Tada Džina permetė akimis gautuosius per pastarąsias dešimt dienų, kai lankėsi keliose dar likusiose vietose visoje žemėje, kur nėra interneto ryšio. Moters laiškas iš Atlantos – ji turi įrodymų, kad dėl perdirbtos gumos, naudojamos mokyklų žaidimų aikštelių dangai, vaikai suserga. Kvietimas kitą mėnesį pasakyti kalbą Amerikos žurnalistų ir autorių organizacijoje. Laiškas nuo žmogaus, esą turinčio prezidento Kenedžio kaukolės dalį, kuri kadaise dingo po skrodimo.

Ji vėl susirado laišką, gautą tą dieną, kai išvyko atostogauti, nors būtų galėjusi žodis žodin atkartoti visą jo tekstą.

Labas, Džina, nors Bostono koledže studijavome tais pačiais laikais, kažin ar mudviejų keliai buvo susikirte. Gavusi diplomą įsidarbinau „REL naujienose“. Ten su vienu aukščiausių darbuotojų patyriau siaubingų dalykų (tokių žmonių buvo ir daugiau). Dabar jie baiminasi, kad tik viešai apie tai neprabilčiau. Gavau pasiūlymą susitarti. Daugiau laiške nieko nenoriu pasakoti. Ar negalėtume susitikti?

Išvydusi laiške C. Rajen pavardę, Džina mėgino atgaivinti atmintį. Lyg ir girdėta. Ar koledže nesimokė tokia Kortnė Rajen?

Ji dar kartą atidžiai perskaitė laišką. Gal vis dėlto ką pražiūrėjo? „REL naujienos“ – viena didžiausių ir įtakingiausių žiniasklaidos bendrovių. Įsikūrusi Penkiasdešimt penktosios ir Amerikos aveniu, arba Šeštosios, kaip dauguma niujorkiečių ją tebevadina, kampe. Per dvidešimt metų smulki kabelinių televizijos stočių grupė išsiplėtė ir įgijo didžiulės galios. Jos reitingai netgi pralenkė CNN ir artėjo prie rinkos lyderės „Fox“. Neoficialus bendrovės šūkis buvo „REaL – pačios tikriausios naujienos!“

Visų pirma Džinai į galvą šovė mintis: lytinis priekabiavimas. Pala, pristabdė save. Tu net nežinai, kas yra C. Rajen – vyras ar moteris. Juk esi žurnalistė. Neužbėk už akių, surink faktus. Ką gi, sužinoti tiesą įmanoma vieninteliu būdu. Ji vėl peržiūrėjo savo išsiųstą atsakymą.

*Gerbiamas (-a) pone (ponia) Rajen,
nekantrauju su Jumis pasikalbėti apie tą siaubingą
dalyką. Netrukus ketinu iškeliauti ir neturėsiu galimybės
naudotis paštu, bet spalio tryliktą grįšiu. Greičiausiai
žinote, kad gyvenu ir dirbu Niujorke. Kur Jūs gyvenate?
Lauksiu Jūsų laiško.*

Geros dienos

Džina

Peržvelgdama laiškus stengėsi susikaupti, tačiau mintys įkyriai sukosi apie tą patį. Tikrai manė, kad C. Rajen atrašys. Juk susitikimas redakcijoje jau rytoj.

O gal neparašė, bet atsiuntė žinutę? – dingtelėjo jai. Prieš įlipant į lėktuvą, Džinos telefonas buvo nukritęs ant žemės, ji įjungė jį tik nusileidusi Niujorko oro uoste. O elektroniniame laiške buvo pridėjusi savo telefono numerį.

Skubiai nužingsniavo į miegamąjį, ištraukė kroviklio laidą ir atsinešė telefoną į virtuvę. Bakstelėjusi pirštu permetė akimis kelias žinutes – jokių neatpažįstamų numerių.

Pirmoji žinutė buvo nuo geriausios draugės Lizos.

Labas, draugaitė. Sveika sugrįžus. Laukiu nesulaukiu, kada papasakosi apie kelionę. Tikiuosi, nepamiršai, kad susitarėm šįvakar pavakarieniauti. Eisim į tokį paprastą restoranėlį Vili-dže – „Paukščio gūžta“. Turiu puikią naują bylą. Mano klientė paslydo ir nukrito ant ledo kubelių, kuriuos išbarstė barmenas, plakdamas martinį. Susilaužė koją trijose vietose. Gal kartais ir „Paukščio gūžtoje“ bus primėtyta ledukų?

Skaitydama Džina sukikeno. Vakarieniauti su Liza visados smagu.

Kitas žinutes, siūlančias pirkti įvairias prekes, ji kaipmat iš-trynė.

2

Džina sėdo į metro ir pavažiavusi keturias stoteles išlipo Keturioliktoje gatvėje. Tada pėsčiomis nuėjo tris kvartalus iki Fisk pastato. Laikraščio redakcija nuomojosi patalpas nuo trečio iki aštunto aukšto.

– Labas rytas, – jai einant pro kūno skenerį, pasisveikino apsaugininkas. Pastaruoju metu mieste padažnėjo užpuolimų, tad buvo griežtai nuspręsta: ir darbuotojai, ir svečiai privalo pereiti saugos zoną. Jokių išimčių.

Įėjusi į liftą Džina paspaudė septintojo aukšto, kuriame dirbo vadovai ir redaktoriai, mygtuką. Išlipusią pasitiko draugiškas Džeinės balsas.

– Labas, Džina. Pagaliau sugrįžai, – ji padavė ranką.

Džeinė Petvel, daug metų čia dirbanti administratorė, perkopusi penkiasdešimt, buvo kresnoka, apvalaina moteris, amžinai aimanuojanti dėl savo suknelės dydžio.

– Ponas Meinardas laukia savo kabinete, – ir pusbalsiu pridūrė: – Ten jau sėdi labai išvaizdus vyrukas, bet kas toks, nežinau.

Džeinė, kur buvus, kur nebuvus, vis taikydavosi rasti žmogui porą. Nuolatinės jos kalbos apie kokį nors matytą vaikiną Džiną erzino, tad ir šį kartą ji norėjo atšauti: „Gal koks žudikas maniakas“, bet susilaikė ir tik nusišypsojo. Nusekė paskui Džeinę į erdvų kabinetą koridoriaus gale, kuriame viešpatavo Čarlis Meinardas, ilgametis vyriausiasis žurnalo redaktorius.

Įsitaisęs ne prie rašomojo stalo, o savo mėgstamiausioje vietoje, prie posėdžių stalo šalia lango, Čarlis kalbėjo telefonu,

prisipaudęs jį prie ausies. Buvo maždaug metro devyniasdešimties, atsikišusiu pilvu, mielomis ir nekaltomis akimis, sušukuotais abipus veido gerokai pražilusiais plaukais. Akinius užsikėlęs ant kaktos. Kartą vienas bendradarbis, nepaisydamas šalia stovėjusios Džinos, pašaipiai leptelėjo: „Ar Čarlis bent retkarčiais darąs kokią mankštą?“ Tasai šypsodamas pacitavo Džordžą Barnsą: „Pėsčias vaikštau į savo sportuojančių draugų laidotuves.“

Pamatęs Džiną vyriausiasis mostu ją pakvietė įsitaisyti priešais. Šalia jo sėdėjo tas išvaizdus vyras, apie kurį užsiminė Džeinė. Svečias atsistojo ir padavė Džinai ranką.

– Džeofris Vaitharstas, – su vos girdimu britišku akcentu prisistatė beveik metro aštuoniasdešimties ūgio svečias simetriškais veido bruožais, skvarbiomis tamsiai rudomis akimis ir tokiais pat tamsiai rudais plaukas. Ir jo veidas, ir atletiškas sudėjimas nekėlė abejonių – autoritetas.

– Džina Kein, – šypstelėjo ji. Svečias, be abejo, jau žinojo, kas tokia. Keturiasdešimties dar neperkopęs, pamanė Džina, žiūrėdama, kaip jis atitraukia jai kėdę.

Baigęs kalbėti Čarlis padėjo telefoną ant stalo.

– Atsiprašau, Čarli, kad per tą kelionę nepasveikinau tavęs su gimtadieniu.

– Nieko, Džina. Septyniasdešimt – tai grįžimas į penkiasdešimt. Smagiai pasisėdėjom. Na, kaip matau, susipažinot su Džeofriu. Tuojau paaiškinsiu, ką jis čia veikia.

– Džina, prieš Čarliui pradėdant, – įsiterpė Džeofris, – noriu pasakyti, kad esat ištis puiki žurnalistė, jūsų straipsnius skaitau su malonumu.

– Ačiū, – linktelėjo Džina, vis dar nenučiuokdama, jog tai, ką išgirs netrukus, bus tarytum griaustinis iš giedro dangaus.

– Laikraščių versle padirbau keturiasdešimt penkerius metus, – neskubėdamas ėmė dėstyti Čarlis. – Pakankamai ilgai, taigi pamaniau – metas pailsėti. Žmona jau kažį kada įkalbinėja praleisti daugiau laiko Vakarų pakrantėje su anūkais, tad pagaliau sutikau. Džeofas šiuo metu jau perima mano darbą ir nuo šiol dirbs su tavim. Oficialiai šitai paskelbsime tik kitą savaitę, todėl prašysiu tavęs iki tol niekam nieko neprisitar.

Jis nutilo, kad moteris galėtų suvirškinti naujieną, ir pridūrė:
– Mums pasisėkė, persiviliojom Džeofą iš „Time Warner“ grupės. Iki šiol jis daugiausia dirbo Londone.

– Sveikinu jus abu, Čarli ir Džeofri, – automatiškai ištare Džina. Džeofris ją pagyrė, girdi, jam patinka jos darbas. Ką gi, bent šiokia tokia paguoda.

– Vadinkit mane Džeofu, – guviai pasiūlė jis.

Čarlis kalbėjo toliau:

– Džina, paprastai tavo tyrimai trunka kelis mėnesius. Štai todėl ir pakviečiau Džeofą į pirmąjį susitikimą. – Atsikrenkštęs pridūrė: – Tai apie ką norėtum toliau rašyti?

– Turiu kelis sumanymus, – traukdama iš rankinės bloknotėlį ėmė dėstyti Džina, – ir būtų įdomu išgirsti, ką apie tai manote. – Jos žodžiai buvo skirti abiem vyrams. – Susirašinėjau su buvusio Niujorko senatoriaus padėjėja. Šiuo metu ir ji, ir jis jau pensijoje. Padėjėja teigia turinti įrodymų, kad buvo klastojami viešieji pirkimai ir dovanojimo sutartys mainais už pervedimus ir kitas paslaugas. Bet čia esama vienos problemos. Padėjėja viską atskleis tik tada, kai jai sumokėsime dvidešimt penkis tūkstančius dolerių.

Džeofas neištvėrė.

– Žinau iš patirties – į žmones, norinčius užmokesčio, daug vilčių nedėk. Jiems svarbiausia pinigai ir noras pasigarsinti, tad jie daug ką pagražina, prikaišioja pikantiškų smulkmenų.

Čarlis sukikeno.

– Man rodos, toji tema po truputį ima atsibosti net aistringiausiems Olbanio korupcijos skandalų gerbėjams. Taip, jei moki šaltiniui, šitai retai kada pasiteisina. – Jis dūrė pirštu į Džinos bloknotą: – Kas dar įdomaus? – Taip... – ji pervertė kitą puslapį. – Man parašė ilgametis Jeilio universiteto priėmimo biuro darbuotojas. Teigia, kad „Ivy league“* mokyklos dalijasi tarpusavyje pagalbine medžiaga, kad ją pasiūlytų stojantiesiems.

– O kas čia tokio? – paklausė Džeofas.

---

* Gebenės sporto lyga vienija JAV elitinius Brauno, Kornelio, Dartmuto, Harvardo, Prinstono, Pensilvanijos ir Jeilio universitetus, nors šiai lygai priklauso ir visa JAV universitetų grupė. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

– Šitaip slaptu susitarimu nustatomos kainos. Stojantiejiems nebėra iš ko rinktis. Labai panašiai Silicio slėnio bendrovės tarpusavyje susitarė būti sąžiningos ir slapta nevilioti viena kitos inžinierių. Nebeliko tikslo kelti atlyginimų geriausiems darbuotojams, vis tiek šie niekur nepabėgs; taigi jos sutaupė daug pinigų. O inžinieriai neteko net menkiausios galimybės parduoti savo talentą už aukščiausią kainą ir apie geresnį atlyginimą galėjo tik sapnuoti.

– Jei neklystu, „Ivy league“ mokyklų yra aštuonios? – pasiteiravo Džeofas.

– Taip, – linktelėjo Čarlis, – vidutiniškai jose mokosi apie šešis tūkstančius studentų. Bus apie keturiasdešimt aštuonis tūkstančius, o iš viso Jungtinėse Valstijose – apie dvidešimt milijonų, studijuojančių koledžuose. Kažin ar daug rasis skaitytojų, kuriems rūpėtų saujelė tų, kurie veržiasi į „Ivy league“. Mano galva, tai tik pinigų švaistymas anai išgarbintai mokyklai.

Čarlis užaugo Filadelfijoje, vėliau persikraustė į Pensilvaniją. Į valstybines mokyklas žiūrėjo įtarokai. Ką gi, dabar puiki proga padaryti gerą įspūdį naujajam šefui, bevartant bloknotą dingtelėjo Džinai.

– O štai šis dalykėlis tikrai vertas dėmesio, – lėtai ištare ji. Papasakojo gavusi elektroninį laišką, kuriame rašoma apie „siaubingus dalykus“ kanale „REL naujienos“, ir pridūrė jau atrašiusi tam žmogui.

– Vadinasi, nuo tada, kai išsiuntei atsakymą, praėjo dešimt dienų? Ir daugiau nieko? – pasitikslino Čarlis.

– Taip, šiandien vienuolikta diena.

– Toji C. Rajen, atsiuntusi laišką... Ką nors apie ją išsiaiškintot? Ja galima pasitikėti? – pažėrė klausimų Džeofas.

– Ir man atrodo, kad tai moteris, nors ką gali žinoti. Be abejo, kai perskaičiau laišką, pirmiausia pamaniau – turbūt vėl ME TOO* atvejis. Ne, daugiau nieko apie ją nežinau, tik kiek parašyta laiške. Bet nuojauta man kužda – čia verta pašniukštinti.

---

* „Aš taip pat“ (angl.) – pasaulinis judėjimas, skatinantis kelti į viešumą ir atkreipti dėmesį į moterų patiriamą lytinio priekabiavimo, smurto ir prievartos problemą. Posakis socialiniuose tinkluose išplito 2017 m. spalį, kai lytinio priekabiavimu buvo apkaltintas prodiuseris Harvey Weinsteinas.

Džeofas žvilgtelėjo į Čarlį.

– Ką manote?

– Jumis dėtas mėginčiau susižinoti, ką toji C. Rajen gali paporinti, – atsakė Čarlis. – Ir bus kur kas lengviau išpešti iš jos tą istoriją dabar, kol dar nesutarta dėl žalos atlyginimo.

– Ką gi, Džina, kibkit į darbą, – nieko nelaukdamas nusprendė Džeofas. – Sakyčiau, jokios abejonės, kad turim reikalų su moterimi, taigi susitikit su ja. Pasišnekučiuokit, tada žiūrėsime, ką bus galima išpešti.

Eidama koridoriumi prie lifto Džina pamanė: kad tik ta C. Rajen nebūtų kokia psichopatė.